

**De Drokelaarse
Pap**

**en andere
verhalen**

DE DROKELAARSE PAP

en andere verhalen

COAB
2006-2018

De Diefstal
De Fabriek
De Toversleutel tot de Hemel
Het Rode Slipje
De Drokelaarse Pap
Elwin en de Gouden Veer

De Diefstal

Vanwege de oorlog werd een indiaans gezin in een indiaanse wijk gezet. Terrom vond het leuk in zijn nieuwe huis. De buurjongen was een leuke jongen. Maar hij draaide alles om, en dat maakte hem erger dan iedere andere jongen. Dat had hij in de bajes aangeleerd.

'Altijd alles omdraaien,' zei hij altijd tegen Terrom. 'Zo blijf je uit de problemen, want de mensen kunnen niet tegen de waarheid.'

'Vreemd,' zei Terrom.

'Wees een leugenaar,' zei de buurjongen. 'Dan krijg je alles voor mekaar.'

Natuurlijk vond Terrom's moeder dat niet goed. Maar de buurjongen wist ook haar te paaien met zijn glatte woorden. Dat had hij in de bajes geleerd en zo kreeg hij alles gedaan.

Hij dreigde altijd, om zijn woorden kracht bij te zetten. Mensen waren tegelijkertijd ook bang voor hem. 'Angst is de beste leermeester,' zei hij altijd. Maar dan praatte hij alles glad met veel gepaai. 'Angst zonder veel paaien is niks waard,' zei hij altijd, 'want dan jaag je de mensen tegen je in het harnas.' Hij deed altijd grote beloftes, alsof hij aan het handelen was. Als Terrom op straat was met de buurjongen, dan voelde hij zich altijd heel veilig.

Maar op een dag verhuisden de burens. Terrom was er kapot van. Toen hij opgroeide probeerde hij als de buurjongen van vroeger te zijn, maar het lukte hem niet goed. Hij kon niet zo goed overdrijven en opscheppen als zijn buurjongen, en hij merkte altijd dat hij erdoor in de grootste problemen kwam als hij het probeerde. Eens kwam Terrom in de gevangenis vanwege diefstal. Tot zijn grote verbazing kwam hij daar de vroegere buurjongen weer tegen. Ze kwamen op dezelfde kamer terecht. De buurjongen keek hem vreemd aan. 'Jou herinner ik,' sprak hij. 'Was jij niet dat besluiteloze en onzekere buurjongetje waarvoor ik alles moest oplossen?'

Terrom zei niets.

'Wat is er van jou geworden, jongen, kerel,' zei de buurjongen die op hem afliep en een hand op zijn schouder legde. 'We komen er samen wel weer uit. Ik knap het wel weer voor je op.'

'Kun je mij niet leren meer zoals jou te zijn,' zei Terrom, 'want ik heb het geprobeerd, maar het lukte me niet. Ik praatte mezelf juist de problemen in.'

'Het is heel simpel,' zei de buurjongen.

'Voor mij niet,' zei Terrom. 'Ik ben blij dat ik je weer ben tegengekomen.'

'Let goed op,' zei de buurjongen. 'Ik weet precies waar het bij jou is misgelopen. Ik kan het gewoon aan je zien. Je stopt ergens middenin. Je moet veel meer je fantasie gebruiken. Je laat je gewoon in een hoek praten. Dat was vroeger ook al zo, en toen moest ik je er altijd uithelpen.'

'Maar hoe dan?' vroeg Terrom. 'Ik klap gewoon telkens dicht.'

'Het is heel eenvoudig,' zei de buurjongen. 'Steel iets meer. Wees wat egoïstischer.'

'Heb ik geprobeerd,' zei Terrom. 'Maar dat heeft me hier gebracht.'

'Dat is precies wat er moest gebeuren,' zei de buurjongen.

'Mijn moeder is er niet blij mee,' zei Terrom.

'Ach, die paai ik wel weer,' zei de buurjongen. 'Als je niet steelt, dan leef je niet, maar dan word je geleefd. Stelen is dromen en fantaseren. Je moet toch iets doen?'

'Maar kan het niet op een andere manier?' vroeg Terrom. 'Want ik zou dan telkens weer in de gevangenis terecht komen, net zoals jij.'

'Ik ben hier niet voor mezelf,' zei de buurjongen. 'Ik was vals beschuldigd, en niet eens voor diefstal.'

'Voor wat dan?' vroeg Terrom.

'Een moord,' zei de buurjongen. 'Maar ik heb het niet gedaan.'

'Wat als je liegt?' vroeg Terrom. 'Je hebt me zelf het liegen geleerd.'

De buurjongen gaf hem een klap in het gezicht, en begon toen te dreigen. 'Zo werken we niet. Moorden is een gebrek aan fantasie. Met moorden kom je nergens in het leven.'

Terrom staarde de buurjongen aan. 'Dus stelen en liegen is de weg?' vroeg Terrom.

'Je begrijpt het niet,' zei de buurjongen. 'Je begrijpt er niets van.'

'Wat is het dan?' vroeg Terrom. 'Je doet gewoon enorm wazig.'

Weer kreeg Terrom een klap in zijn gezicht. 'Luister,' zei de buurjongen. 'Ja, je moet veel stelen, want iedereen steelt, maar je begreep niet wat ik bedoel. Je moet woorden stelen. Let goed op hoe mensen zijn, en steel het, en doe er je voordeel mee.'

'Ah, in die zin,' zei Terrom. 'Dat is een stuk veiliger dan.'

'Helemaal niet,' zei de buurjongen. 'Het is gevaarlijk werk. Het wordt niet geaccepteerd als je mensen nadoet, maar daarom moet je veel dreigen en veel paaien. Je moet er je eigen draai aan geven, het je eigen maken. Je bent uniek. Je moet ook gaan mengen.'

'Mengen?' vroeg Terrom.

'Ja, mengen,' zei de buurjongen. 'Bepaalde personen zijn dynamiet bij elkaar. Je neemt hun woorden, en mengt ze dan, en klaar.'

'Is het zo gemakkelijk?' vroeg Terrom.

'Nee, hoe kom je daar nou weer bij?' zei de buurjongen.

'Omdat je net deed alsof alles zo simpel was,' zei Terrom.

'Nee, het stelen is simpel,' zei de buurjongen. 'Het gaat erom beter te observeren.'

'Maar kom ik dan niet in dezelfde problemen als jou ?' vroeg Terrom. 'Want nu ben jij beschuldigd van moord.'

'Nee,' zei de buurjongen. 'Ik maakte maar een grapje. Ik werk bij de geheime politie, en ik ga geregeld undercover de bajes in.'

'Dus je bent hier om mij te helpen ?' vroeg Terrom.

'Ja,' zei de buurjongen, die hem een kus op zijn wang gaf, 'ik werk ook bij de geheime medici.'

De Fabriek

Hij werkte in een steenkool fabriek. Vaak moest hij overwerken. Hij was een echte work aholic. Dan had hij wat te doen, anders zou hij maar voor zich uit blijven staren. Hij kwam altijd helemaal onder het roet thuis, vaak pas laat. Maar er was niemand die op hem wachtte. Hij was gescheiden. Zijn vrouw kon er niet meer tegen dat hij nooit thuis was, en heeft toen de benen genomen.

Maar toen er een nieuwe directie kwam in de fabriek en hij harder moest werken voor minder loon had hij er minder lol in. Eigenlijk moest hij steeds harder werken en kreeg hij steeds minder. Op een gegeven moment had hij zo'n laag loon dat hij honger begon te lijden.

Er was een zware industrialisering gaande in het land, die uitliep op een industriële revolutie. Dit maakte dat het land zwaar communistisch werd, en hij voelde zich een slaaf. Alles werd hem afgenomen. Alles was nu van de staat. Hij voelde zichzelf slechts een poppetje, een marionet. Hij was zo weinig thuis dat het leek alsof hij in de fabriek woonde.

Zijn maten hadden het erover dat ze een opstand wilden beginnen, maar ze wisten niet hoe. Hij deed ook wat duiten in het zakje, maar het was allemaal slechts gissen, en ze vonden het vechten tegen de bierkaai. Ze zouden er wat langer over nadenken hoe dit te doen. Maar één ding was zeker : Ze

wilden hier weg. Ze verlangden naar de vrije natuur. De stad had hen opgesloten, en met name de fabriek. Ze vervloekten de fabriek. Hij was een steenkool werker in hart en nieren, maar dit ging te ver. Het terrein van de fabriek werd zwaar bewaakt, dus eigenlijk was er geen ontsnapping mogelijk. Toch spraken ze over bepaalde tunnels, die zelfs uit de stad zouden kunnen leiden. Ook de stad werd zwaar bewaakt. Je kon niet zomaar erin of eruit.

Ook moest hij bijgeschoold worden een paar uur per week. Dat was altijd op de dinsdag. Er was een klein schoolgebouwtje op het terrein van de fabriek. Het had twee verdiepingen en een zolder, en hij kreeg les op de zolder. De leraar was een aardige man, maar ook hij was een slaaf van de fabriek. Soms liep hij zomaar uitgekondigd de klas uit, naar een soort bergingsruimte. Dan moest hij even roken. Dat mocht hij niet in de klas doen. Ook hij werd in de gaten gehouden, maar hij wilde meewerken aan de ontsnapping.

Hij vond de leraar één van de laatsten die nog een hart hadden. Ook de leraar wist van bepaalde tunnels af, maar zei dat het te gevaarlijk was. 'En wat moet je in de natuur?' zei hij altijd. 'Gevaarlijke indianenstammen en gevaarlijke roofdieren en allerlei ander ongemak.' Toch wilde hij ontsnappen. Hij zei dat hij zijn eigen stad wilde bouwen.

Zijn verdriet was groot toen de leraar op een dag werd doodgeschoten. Maar eigenlijk had hij het wel verwacht. De leraar sprak teveel. Natuurlijk zou dat tegen hem keren op een bepaald moment. Nee, hij keek er niet van op. Hijzelf hield zich wijselijk stil.

Wel had hij de uitleg van het tunnelsysteem nog in zijn hoofd, wat de leraar hem had gegeven. Het brulde als een tijger in zijn hoofd. Maar hij wilde geen tijger zijn. Het was alsof hij in gevecht was met de tijger. Hij wilde het slimmer aanpakken. Geen gevaarlijk tunnelsysteem wat volgens de leraar onvermijdelijk dodelijk zou aflopen. Neen, hij wilde tijd rekken, met meer strategie te werk gaan.

Toen drie van zijn maten het besluit hadden genomen toch via de tunnels te gaan was hij er op tegen. Hij was ook niet verbaasd toen hij hoorde dat ze alledrie afgeschoten waren. Direct drie dagen na de moord op zijn vrienden kreeg hij een aanbod om in het transport te werken. De steenkolen werden vervoerd met schip en trein. Hij zou dan in de haven en op het station komen te werken, naast zijn werk in de fabriek. Zo had hij wat afwisseling. Hij nam het aanbod met beide handen aan. Hij was blij dat hij het geduld hiervoor had gehad. Maar het werk was zwaar en hard. Toch had hij hierdoor het idee dat hij dichterbij de ontsnapping was. Hij zou het kunnen proberen per schip of trein te ontsnappen.

In ieder geval begon hij weer meer plezier te krijgen in zijn werk door de afwisseling. Ook begon hij mee te helpen in de ontsnapping van anderen door schip en trein, alhoewel hij het nog steeds niet over zijn hart kon krijgen zelf te ontsnappen. Hij was alreeds bezig met gevaarlijk werk, want als ze betrapt zouden worden in het helpen anderen te laten ontsnappen, dan zou zouden ze zelf ook opgepakt worden. Tot nu toe ging alles goed, en ze begonnen er handigheid in te krijgen. Het was alsof het zijn tweede baan was. Het gaf hem hoop en energie, alhoewel de spanning soms flink bij hem toesloeg.

Op een dag werden enkelen van zijn maten betrapt tijdens het laten ontsnappen van inwoners van de stad. Ze werden allemaal ter plekke afgeschoten. Hij werkte op dat moment in de fabriek en hoorde het pas later, ook als een waarschuwing. Hij raakte hierdoor zwaar depressief en wilde niet meer leven. Een andere maat van hem praatte hem erdoor heen. Hij was het helemaal zat. Hij kon hier niet meer mee leven, en zou samen met zijn maat gaan onderduiken. Zijn maat wist wel een adres.

Het was in de stad zelf. Midden in de nacht gingen ze er naartoe. Ze hoopten dat ze geen bewakers

zouden tegenkomen. Het was een dikke vrouw waar ze terecht kwamen. Ze had een geheime woning onder haar huis. Dat moest wel, want er werden vaak huiszoekingen gedaan als werkers werden vermist. De dikke vrouw was direct enorm onvriendelijk en veeleisend. Snel kwamen hij en zijn maat erachter dat ze in een nieuwe slavernij en gevangenschap terecht waren gekomen, en de vrouw had hele strenge regels. Toch wilden ze het proberen om te kijken of het beter was dan waar ze vandaan kwamen. Tegelijk wisten ze ook dat er nu geen weg meer terug was.

De dikke vrouw foeterde vaak op hen, en schold hen vaak uit. Ook kregen ze bij haar veel werk te doen. Ze was enorm praatziek en twistziek en ze hield hen nachtenlang op. Eten kregen ze bijna niet, en als ze het kregen hadden ze het idee dat ermee gerommeld was, alsof ze vergiftigd werden, en ze waren er vaak ziek door. Steeds meer kreeg de dikke vrouw macht over hen. Als het niet helemaal ging zoals ze wilde bedreigde ze hen soms met een mes. Ze had haar lijsten van mensen wie ze van alles wel zou willen aandoen, en dat moesten ze altijd aanhoren. Altijd maar weer die lange verhalen, en geweld werd niet geschuwd, maar verheerlijkt. Ze preekte als een dominee, maar dan wel een hele criminele en bloeddorstige.

Toch hadden ze soms wel medelijden als ze al die verhalen hoorde. De vrouw had als meisje veel meegemaakt, en was daar eigenlijk nooit overheen gekomen, en reageerde dat nu op hen af.

Ze waren goed de klos, dat wisten ze wel. Soms was de vrouw heel aardig, maar dan waren ze erg op hun hoede. Ze wisten niet wat er dan achterstak. Soms zou ze hen wel willen helpen, maar ze wist niet hoe. Soms gaf ze tekenen die leken op een soort van medelijden.

Ze spraken met haar over de ontsnapping uit de stad, en ook zij was er wel in geïnteresseerd. Niet alleen voor hen, maar ook voor haarzelf. Hoe moeilijk ze ook in elkaar zat, zij was ook een slachtoffer van de stad, en wachtte op bevrijding. De natuur zagen zij als de grote bevrijding, maar ook zij sprak over de gevaarlijke indianenstammen daar, en andere gevaren van de open natuur.

Soms als ze kwaad was dreigde ze hen weer terug te sturen naar de steenkool fabriek, maar uiteindelijk kwam het er nooit van. Hij wilde niet ontsnappen met een schip of trein, want daar had hij een trauma aan overgehouden door de dood van zijn vrienden.

Op een nacht zei ze dat er nog wel geheime tunnels onder de geheime woning waren die nog dieper gingen, maar daar wist ze weinig vanaf. Ze zou wel meewillen als ze zouden gaan. Op een nacht besloten ze het erop te wagen. Er liepen hier allemaal gangen. Het leek wel op een mijn. Ze kwamen zelfs mijnwerkers tegen, maar die spraken in een andere taal. Die waren niet van hier. Ze stonden voor een raadsel. Ze hadden harde stemmen en lieten hen niet gaan. Ze probeerden wat uit te leggen. 'Komtaar,' zei een mijnwerker, die vlak voor hen ging staan. 'Karta.' En hij maakte bewegingen met zijn handen en voeten. Hij had de indruk dat de mijnwerker het over indianen had in gebarentaal. Toen wenkte de mijnwerker hen, en ze moesten hem volgen. Ze gingen toen door vele tunnels heen. Heel veel mijnwerkers waren hier bezig. Hij herkende ze niet. Weer begon de mijnwerker allemaal gebaren te maken en wees op de andere mijnwerkers. Het was een steenkool mijn, maar het scheen geheim te zijn, en deze werkers waren niet van de stad. De mijnwerker scheen met gebaren te vragen of ze hier wilden werken. Hij en zijn maat zagen dat wel zitten, maar de vrouw wilde terug, en begon paniekerig te doen. Een andere mijnwerker die met hen mee was gelopen begreep de vrouw die telkens terugwees en duidelijk overstuur was, en nam haar weer mee terug.

'Komtaar,' zei de andere mijnwerker weer. Ze kregen werkkleding en een helm, en konden direct aan het werk. Alles was hen nog steeds een raadsel. Ze vroegen zich af wie het waren. Ze kregen ook een eigen kamer in het ondergrondse mijnenstelsel. Er werd hun duidelijk gemaakt dat ze konden werken wanneer ze wilden. Er lag geen druk op, en ze konden hier tot rust komen. Er werd

hier ook gewerkt met ondergrondse voertuigen die op treinen leken, waarmee de steenkool vervoerd werd. Ze vroegen zich af waar het naartoe ging. Ze kwamen erachter door de gebaren van de mijnwerker dat de ondergrondse voertuigen dieper onder de grond gingen naar een dieper liggende steenkool fabriek. Dit volk was een ondergronds volk, dieper onder de aarde, waar de wereld boven de aarde geen weet van had.

Op een dag werd hij geleid tot de leider van de mijnwerkers, en het was een klein jongetje. Toen hij dichterbij kwam zag hij dat het zijn buurjongetje van vroeger was die eens ging verhuizen. 'Je bent nog precies hetzelfde !' zei hij met grote verbazing. 'Je bent nooit verder gegroeid. Hoe kan dat ?'

Het buurjongetje sprak in zijn eigen taal. 'We gingen verhuizen onder de grond,' zei het jongetje. 'Mijn vader ging daar werken. Niemand wordt hier ouder.'

'Wie zijn het ?' vroeg hij.

'Het zijn vluchtelingen die ontsnapt zijn uit het communistische regiem,' zei het buurjongetje. 'Ze zijn nu lid van het geheime leger, verzetsstrijders.'

'En hoe komt het dat niemand hier ouder wordt ?' vroeg hij.

'Dat heeft te maken met ondergrondse mineralen en voedselsoorten die ze boven niet kennen,' zei het buurjongetje. 'Nog dieper onder de grond is de woeste wildernis en de wilde oceaan, waar de indianen wonen.'

Hij keek het buurjongetje met verbazing aan.

'En hoe komen we daar ?' vroeg hij.

'Door de fabriek,' zei het buurjongetje.

Einde

De Toversleutel tot de Hemel

Hoofdstuk 1.

Hij zag de muren van zich wegbewegen. Als hij op straat was dan voelde hij zich niet een geheel met de mensen. Hij was een eenling, alsof hij ergens anders vandaan kwam. Hij hoorde niet bij deze mensen. Hij vond dat ze zich vreemd gedroegen. Hij had ook angsten die hij niet kon verklaren. Vaak veranderden grote massa's mensen in vrouwen in zijn gedachten, en dat vond hij bedreigend. Hij vertrouwde geen vrouwen, en hij vertrouwde ook geen mensen in het algemeen. Hij voelde zich opgesloten, alsof de geschiedenis het alarm was, wat telkens weer terugkwam. Ook voelde hij zich vaak vies als hij weer mensen had gezien. En de zelfspot die in hem opkwam was ook zwaar, teneerdrakkend, alsof hij zichzelf uitlachte. Hij maakte karikaturen van zichzelf en dat dreef hij dan enorm ver door, totdat hij van zichzelf walgde, en dan lachte hij zichzelf uit. Hij dacht dat hij de gevangene van een heks was, en die had allerlei ingewikkelde alarmen vastgelegd in zijn cel. Dingen waren niet wat ze leken. De massa bestond in zijn ogen niet. Het was een vrouw. Hij moest het in z'n geheel zien. Volgens hem waren er geen afzonderlijke mensen. Hij deelde ze allemaal in in groepjes, en moest zich vasthouden aan de lijnen. Hij zou hysterisch worden als ze afgezonderd zouden worden. Hij zag de groepen als vrouwen. Deze vrouwen waren altijd om hem heen, maar hij probeerde ze te ontlopen. Hij sprak hier met niemand over. Hij schuwde mensen. Hij was bang voor afzonderlijke mensen. Hij moest de groepjes zien, en het liefst van een afstand, en het liefst helemaal niet. Als er dan toch een mens door hem werd opgemerkt, dan moest hij zo snel mogelijk de groep zien en de vrouw die de groep was. Hij sloeg zichzelf soms als hij nadacht over een afzonderlijk mens. Dat wilde hij niet. Dat vond hij eng. Hij probeerde daarom altijd zoveel mogelijk langs mensen heen te kijken, op zoek naar de groep waartoe ze hoorden, op zoek naar de vrouw. Maar de vrouw vreesde hij ook.

De geschiedenis kon urenlang aan hem vreten, genadeloos, waarin hij maar geen uitweg zag, als het alarm van de heks. Maar de geschiedenis was ook een vrouw. Hij wilde het niet anders zien. Hij ging niet meer naar de café's, alleen in zijn gedachten. Hij sloot zich helemaal op, trok zich helemaal terug in zichzelf, ... diep. Hij had genoeg aan zijn verleden. Hij wilde er niets meer aan toevoegen. Hij had geen behoefte meer aan sociaal contact. Die tijd had hij gehad. Hij vertrouwde toch niemand meer. Oh ja, ze probeerden hem wel te lokken, maar hij trapte er niet in, en trok zich dan zelfs nog meer terug, en bleef nog langer binnen, zo ver weg mogelijk, zo diep mogelijk. Ze zouden hem nooit meer kunnen bereiken. Het was al te laat.

Soms als iedereen sliep, diep in de nacht, ging hij weleens wandelen door de stad, en dan het bos in, helemaal alleen. Hij was weleens een naakte vrouw tegengekomen in het bos, dacht hij, maar die rende toen weg. Normaal gesproken was het er altijd rustig en doodstil rond die tijd diep in de nacht, en erg donker. Voedsel bestelde hij altijd en dat zetten ze dan neer in kratjes in de achtertuin. Dan bestelde hij voor een paar weken. Werken deed hij niet. Hij was werkeloos en afgekeurd. Als hij sliep droomde hij over de natuur, hoe dat maar doorging, en hoe het maar niet stopte. In zijn dromen kwam er geen einde aan de natuur.

Hij was verdwaald in zijn innerlijke labyrint. Hij dwaalde en dwaalde en hij vond de uitgang niet. Hij zonk weg in de saaiheid en hopeloosheid van het bestaan. Hij herinnerde zich de contacten van het verleden, maar hij liet het wegglijden. Hij wilde alleen zijn. Hij liep tegen allerlei muren op in zijn verleden, maar die leidden hem naar bruggen. Hij herinnerde zich de feestjes, en de cadeau's die hij kreeg, en nu was het weg. Hij herinnerde zich de stroop op de pannenkoeken, die zijn wereld metselden. Hij wilde nu alleen zijn. Alles was teveel geworden. Hij wilde alles nu overdenken.

Alles om hem heen was ingestort, maar hij had het overleefd, en zou nu zijn leven bewaken. De geschiedenis was slechts een poortwachter tussen hem en de mensen, als een alarm. Hij was hypergevoelig nu. Nee, niemand zou nog in zijn leven toegelaten worden. Hij had al genoeg. Er kon niks meer bij.

Hij haatte en verafschuwde zijn vader die altijd tegen hem zei dat hij meer onder de mensen moest zijn. Het had hem in de grootst mogelijke problemen gebracht. Mensen waren zijn afgoden niet meer, en zijn vader al helemaal niet. Hij zag zijn vader als een sluwe duivel die hij buiten de poorten moest laten. Maar goed, zijn vader was al jaren dood.

Hij vond zijn vader altijd maar een lompe boer, zonder precisie. Zijn moeder was het tegenovergestelde, maar ook zij was al jaren dood. Hij had altijd het gevoel alsof zijn moeder in een gevangenis leefde die zijn vader had gemaakt. Daardoor kon hij zijn moeder eigenlijk nooit echt bereiken. Ze was te ver weg. En daarom was het thuis ook altijd een hel. Hij voelde zich als kind al een martelaar. Zijn vader dronk, en kwam 's avonds laat vaak dronken thuis om hem en zijn moeder te slaan. Zijn vader kon zuipen als de duivel, en ook tekeer gaan als de duivel, en vaak wist hij niet eens waarover het ging. Soms werd hij gewoon van zijn bed gelicht en tegen de muur aangezet. Als hij een pistool of geweer had gehad, dan had hij het wel geweten. Hij had medelijden met zijn moeder als hij zag wat zijn vader met haar deed, maar hij was machteloos. Zo vaak als hij kon ging hij logeren, of naar de burens, maar dan voelde hij zichzelf een lafaard, alsof hij zijn moeder in de steek liet.

Zijn moeder was de enige die hij miste. Maar zij was dood.

Hij herinnerde zich ook dat hij eens over de brug rende, dat hij niet meer wilde leven. Hij zou wel van de brug willen afspringen. Maar als hij dan aan zijn moeder dacht, dan kon hij het niet. Hij leefde alleen nog voor zijn moeder, en voor de logeerpartijtjes bij neefjes of de burens.

Misschien was zijn vader zwaar ziek geworden door de alcohol, maar eigenlijk wilde hij er niet meer over nadenken. Hij wist hoe verwoestend alcohol was voor het menselijk lichaam. Toen zijn vader stierf was het zelfs een grote opluchting voor hem. Niet lang daarna stierf zijn moeder ook, en hij had toen het gevoel alsof hij daar nooit meer overheen zou komen. Het was alsof hij in een zwart gat viel, en hij voelde zichzelf alsof hij holle ogen had, alsof die eruit waren geschoten, alsof hij met twee grote gaten in zijn hoofd liep. Niets interesseerde hem nog. Hij zag niets meer. Hij leefde langs alles heen. En de mensen gingen gewoon door met feesten alsof er niets was gebeurd. Hij haatte daarom de mensen, met een diepe, bittere haat. Nooit hadden ze hem geholpen. Nooit hadden ze zijn moeder geholpen.

Hij geloofde nu dat zijn moeder in de hemel was, en dat ze elkaar ooit terug zouden zien. Tot die dag wilde hij alleen zijn. Hij had genoeg aan zijn denken.

In de nacht droomde hij vaak over het grote, vieze, vadsige lichaam van zijn vader die hem opgesloten hield. Zijn moeder was dan altijd onbereikbaar. Die zat achter glas, in haar eigen gevangenis. Zijn moeder wilde hem dingen geven, maar die dingen stonden ook allemaal achter glas. Het alcoholisme van zijn vader hield het tegen. Alcoholisme was een groot probleem in de

stad. Veel kinderen hadden zo'n vader. Hij was niet de enige. Sommige kinderen hadden zelfs een drinkende vader en een drinkende moeder, en moesten met dronken ouders leven. Maar het feit dat zijn moeder niet tegen zijn vader opkon was al erg genoeg. Hij zag er geen uitweg in, ook niet nu ze dood waren.

In zijn gedachten probeerde hij er omheen te draaien, maar hij kwam hier altijd terug, alsof hij er nog steeds in leefde. De achtertuin was een zootje. Maar de rommel herinnerde hem eraan dat hij het had overleefd. Zijn moeder was altijd netjes.

Netjes, netjes, netjes, maar daar wonnen ze de oorlog niet mee. Zijn moeder werd al overstuurd als ze een pluisje op de grond zag. Dan wapperde ze zich al met stoffer en blik, en had ze haar handschoentjes aan, want zij mocht niet vies worden. Ze was verder niet streng, maar wel paniekerig. Hierin ontwikkelde ze een grote precisie. Ze was heel accuraat en ook creatief. Ze was als een hypergevoelig alarm. Maar zijn vader sloeg altijd het alarm in. Het was een hopeloze situatie. En hij leefde nog steeds met die wond in zijn hoofd, en die schiep afstand tussen hem en anderen. Ruimte moest er zijn, vond hij. Anders zou hij het benauwd krijgen. Hij had behoefte aan rust, en wat meer natuurlijke chaos. Vroeger was alles te netjes in huis door zijn moeder. Hij begreep dat wel, maar ook ergerde hij zich eraan. Voor haar was het natuurlijk een manier om te kunnen overleven met zo'n chaotische man.

Hij zuchtte, en wist even niet waar hij naartoe moest met zijn gedachten. Dit kon toch niet altijd zo door blijven gaan? In zijn jonge jaren was zijn vader piloot. Maar door de alcohol kon dat op een gegeven moment niet meer, en toen ging hij elke dag naar de kroeg. Zijn moeder werd toen de kostwinner, maar zijn vader nam grotendeels het geld, voor drinken en gokken. Hij had zijn moeder weleens gevraagd waardoor het kwam dat hij zo was geworden. Zijn moeder had daarop geen antwoord.

Het was alsof zijn vader zijn leven had getekend door de alcohol. De gehele architectuur van zijn leven was doordrenkt met de alcohol van zijn vader. Daar draaide alles om, en daar was alles uit voortgekomen, hoe hij nu was.

Hoofdstuk 2.

Hij keek naar de rommel die in zijn huis lag. Hij woonde in een flat. Hij keek naar het oude kantoor-bureau waarop wat boeken en papieren lagen, onder de stof, waar het zonlicht op scheen. Hij keek naar het raam wat al tijden niet gewassen was. Dit was zijn leven. Zijn ouders had hij niet meer, en met mensen wilde hij geen contact. Aan zijn denken had hij genoeg, meer dan genoeg. Er kon niets meer bij. De geschiedenis, zijn verleden, was zijn poortwachter. Hij had al genoeg ellende meegemaakt. Nu stond dat tussen hem en de mensen in.

Zelfs in zijn keuken was het een enorme rotzooi. Het plafond was heel hoog, en op de bovenste keukenkastjes lagen allemaal dozen en boeken die helemaal tot het plafond stapelden. Vroeger

behoorde dit allemaal tot zijn kantoor, maar hij ging failliet. Nu was hij werkeloos. Afgekeurd. Hij kon het ook niet meer opbrengen. Hij zat veel te ingewikkeld in elkaar. Ze hadden het allerlei namen gegeven, maar daar ging hij nu ook niet meer naartoe.

De geschiedenis was onverbidlijk in zijn hoofd. Het had geen medelijden met hem gehad, maar hem neergejaagd en opgesloten. Ja, de alcohol van zijn vader leefde voort, als een heks in zijn hoofd. Zou zijn vader hierin ook opgesloten zijn geweest? Want zijn vader was ook allesbehalve sociaal.

Hij vroeg zich af hoe het zo heeft kunnen gebeuren. Zijn vader werd van piloot tot dronkaard, alsof hij daardoor neergestort was, en zijn hele gezin zat in het vliegtuig. Hij sleurde zijn hele gezin mee in zijn val. Of waren ze in zee gestort, en kwam hij zo aan op een onbewoond eiland? Of had zijn vader nog net een noodlanding kunnen maken?

In ieder geval voelde hij zich voor het leven verminkt. Hij verwaarloosde zijn huis, en bleef maar over de piloot en zijn vliegtuig denken. Het was een onderwerp wat hem obsedeerde. Hij was nu op het onbewoonde eiland, en als hij dan nog eens mensen tegenkwam, dan waren dat in zijn gedachten gewoon de dieren van het onbewoonde eiland. En groepjes mensen vormden een vrouw. Hij sprak weleens in gedachten tot de groepjes mensen: 'Hallo, ben je hier allang? Ik dacht dat dit eiland onbewoond was.' Als ze dan niet antwoordde, dan moesten het wel dieren zijn, of bewegende blaadjes van de bomen door de wind.

Hij vroeg zich af waar zijn vader nu was. Misschien was zijn vader in de onderwereld wel weer piloot geworden, had hij zijn leven gebeterd, en was op een vliegtocht naar de hemel. Hij hoopte het. Maar ja, wie zou het zeggen? Misschien als hij zelf zou sterven zou zijn vader hem opwachten met een vliegtuig om hem naar de hemel te brengen? Zo werd hij heen en weer geslingerd tussen haat en hoop. Soms dacht hij aan de hartsvriend van zijn vader die ook piloot was en die met zijn vliegtuig was neergestort. Zou dat de reden zijn waarom zijn vader zo was geworden, en zo eigenlijk met hem mee neerstortte, en zo het hele gezin?

Ja, hij zag zijn leven als het gevolg van een vliegtuig ongeluk, en hij stelde zich zo voor dat er mensen waren die het hadden zien gebeuren, en mensen die het in het theater hadden gezien, en dat hij in de hoofden van die mensen doorleefde. Zij maakten schilderijen en muziekstukken, en hij leefde daarin verder.

Hij wilde meer weten van de innerlijke realiteiten, en die binnen gaan. De buitenste lagen interesseerden hem niet, want die hadden hem in de problemen gebracht. Ja, die problemen waren hoogdravend. Hij had het vroeger vaak geprobeerd om in de innerlijke realiteiten te komen, zonder succes. Maar eindelijk was het dan gelukt. Alles wat hij nodig had was in de innerlijke realiteiten.

Hij ging de stad in omdat hij nog wat dingen nodig had. Dit deed hij niet vaak, maar soms moest het toch gebeuren. Hij gaf wat geld aan een dakloze, en in de zaak voor huishoudelijke spullen knipoogde een werker naar hem die hij tussen de schappen tegen kwam. Daarna ging hij even naar de supermarkt. Een oude vrouw woog wat groente af, en mompelde toen iets. 'Wat zegt u?' vroeg hij.

'Ik dacht ik kan er ook nog wel een komkommertje bijnemen,' zei de vrouw. 'Niet toch?' Hij zei zachtjes: 'Ja, dat kan.'

Dat waren eigenlijk alle contacten van die dag. Toen hij weer naar huis liep groette een jongetje op een fiets hem, maar hij had zijn hoofd gebogen en zei niets. Toen groette het jongetje hem nog een keer, en toen groette hij het jongetje terug, en was toen al bijna bij zijn deur aangekomen. Met zijn tassen kwam hij binnen. Hij was blij dat hij weer thuis was. Het zat er weer op. Hij was met zijn jas

ergens in een winkel aan een haakje blijven steken en nu zat er een scheur in, als een aandenken aan zijn uitstapje. Hij kwam ook veel jongeren tegen met gescheurde kleding.

Zijn huis in de flat had twee verdiepingen. Eronder waren de kelders, en hij kon met een stenen trap naar beneden om zijn tuin in te komen. Op zijn tweede verdieping had hij zijn indianen boeken en hingen zijn indianen schilderijen. Zijn leven draaide om de eeuwige jachtvelden en om speelgoed. Daar kon hij uren over nadenken. Op de tweede verdieping had hij ook een tafel waar indiaantjes opstonden. De verdieping had een schuin dak met een schuin raam. Boven de verdieping waren weer andere woningen, maar voor hem was het zijn zolder. Hier kon hij zichzelf uitleven. Er stond ook een bed. Soms sliep hij hier.

Op een nacht had hij een droom dat het gezin in een klein vliegtuigje naar Amerika ging. Zijn vader bestuurde het vliegtuigje, maar in Amerika stortten ze neer, en hij was de enige overlevende.

Toen hij wakker werd die ochtend werd hij geplaagd in zijn gedachtes. Dit werd zo erg dat hij in zijn kamer begon te dansen als een joker. Hij probeerde zijn gedachten te slim af te zijn, en besloot nu zijn gedachten te plagen en te bedriegen. Hij danste als een spion. Hij omsingelde zijn gedachtes door zijn dansen. Hij wist dat er toch niets met zijn gedachten te overleggen viel. Ze waren koppig, dus dan moest het maar op een andere manier. In zijn hoofd kopieerde hij zijn gedachten en maakte er iets anders van. Hij was er volledig zat van. Hij zou ze gebruiken als werktuigen van de joker.

Hij zong tot de zielen, en vertelde hen verhalen. Hij ging hiertoe over de zeeën om hun schepen te vinden. Zo bracht hij ze in veiligheid en trok hen op. Maar hij wist ook dat hij terugmoest, de rivier over, tot het grote niets, want zijn leven was teveel ingevuld, en hij was als een robot geprogrammeerd door de alcohol van zijn vader. Door de joker kon hij die programmatie verbreken, maar hij moest uiteindelijk weer terugkeren tot het niets, waar ook het nergens was, en het nooit.

Alle ervaringen die hij op zijn netvlies had gehad en wat hij zijn verleden noemde waren als drugs, en het had hem zwaar in de problemen gebracht. Hij wilde afkicken. Was het leven slechts een drug ? En wat was dan het ware leven ? Of bestond dat niet ? En wie had hem deze drug gegeven ? En hoe zou hij kunnen afkicken ?

Hij dacht er ook over na hoe mensen zo lang konden trappen tegen een dood paard. Hij zag het voor zich, en moest er om lachen. In zijn gedachten begon hij die mensen te bespotten.

Die nacht had hij een droom over een groot wit hek aan de rand van een weiland. Hij ging door het hek, maar hij kwam er steeds dieper in en raakte erin opgesloten. Het was alsof het weiland achter zijn tuin was, en het witte hek leidde hem naar het grote indiaanse oerwoud. Hier was een woeste rivier waar je alleen maar over kon komen door over een brug gemaakt van kinderboeken te gaan. Hij ging de brug over, terwijl de woeste rivier hem probeerde te grijpen om hem van de kinderboeken brug af te sleuren. 'Nee !' riep hij uit in doodsangst. 'Oh, was ik er maar nooit aan begonnen.' Hij probeerde de kinderboeken te lezen en probeerde houvast te vinden in de woorden. Maar alles was nat, en alles lag door elkaar heen. Hij was blij als hij een heel woord kon lezen, maar vaak waren dat alleen maar losse woorden, en ook die werden weer weggespoeld. Verderop liep de brug hoger, en hij probeerde omhoog te klauteren, maar telkens weer gleden hij weg. Hij keek naar de diepte, en daar waren ook allemaal puntige rotsen. 'Nee !' riep hij weer. Hij durfde er bijna niet naar te kijken. Hij had er erge buikpijn van, en het was zo diep. Als hij zou vallen, dan zou hij eerst een heel eind naar beneden vallen. Dat zou hij nooit overleven.

Twee handen grepen hem. Ze pakten hem stevig beet, en trokken hem omhoog. Ze maakte hem vast aan een touw. 'Goed vasthouden,' zei ze. Het trouw trok hem door een tunnel heen die opliep als een put, en de tunnel was geheel gemaakt van meisjesboeken. 'Aaaaaaaaah !' riep hij, en toen werd hij

wakker. Het eerste wat hij toen ging doen was op zoek gaan naar de doos meisjesboeken die hij ooit van zijn tante had gehad. Toen hij het na lang zoeken vond begon hij alle boeken te lezen, iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij kende deze boeken niet, en het was alsof er een wereld voor hem werd opengescheurd. 'Ja, het meisjesboek is het enige wat mij erdoor heen kan slepen,' sprak hij, 'ja, het meisjesboek.' En hij werd een schrijver van meisjesboeken, en voor het eerst had hij het gevoel dat het hem over het vliegtuig ongeluk heen bracht, en dat hij eindelijk de alcohol van zijn vader kon overwinnen. Hij wilde een meisjesboeken toren bouwen tot de hemel. Ja, het leven kreeg zo weer zin voor hem, ook sociale contacten. Hij zou het allemaal kunnen verwerken in zijn meisjesboeken. Hij had de toversleutel tot de hemel gevonden.

Het Rode Slipje

Het is het jaar 20.017. Russische buitenaardsen hebben de aarde ingenomen. Het zijn parasieten die werken met dwang-psychiatrie en dwang-dentistry, als een vreemde religie. Het zijn rovers en piraten, fokkers van het menselijk ras waar ze zich langzaam inmengen. Ze willen het menselijk ras geheel assimileren. Ze zijn de Nolp, van de planeet Nolp.

Alleen een krankzinnige professor kan de aarde redden, professor Dikkema, maar hij is altijd dronken. Hij heeft een tijdmachine gebouwd, en daarom gevreesd door de parasieten. Op een dag lichten ze hem van zijn bed, en sluiten hem op. Ze beschuldigen hem van dingen die hij nooit heeft gedaan, en ze proppen hem vol met gedwongen implantaten en medicijnen. De tijdmachine nemen ze in beslag, maar het is een robot met kunstmatige intelligentie die zich door ontwikkeld. Ze willen het ding vernietigen, maar de robot valt hen genadeloos aan.

Even later komt de robot professor Dikkema bevrijden, en blaast het gevangenis complex op. Professor Dikkema wordt in de tijd geflitst, en komt op de planeet Nolp voordat het geheel werd ingenomen door de parasieten. Er is overal oerwoud. Hij weet precies waar hij naar op zoek moet. Een rood slipje. Het was eens van zijn vrouw. Zijn vrouw werd al eerder in de tijd geflitst als experiment, maar hij kon haar niet meer terugflitsen. Toen heeft hij ook een rood slipje in de tijd geflitst als experiment, maar ook dat kwam niet meer terug. Alleen zekere besjes zouden immuniteit brengen tegen de parasieten, die hier ergens moesten groeien.

Uiteindelijk vond hij de besjes, maar zijn vrouw en haar rode slipje heeft hij nooit meer kunnen terugvinden.

De Drokelaarse Pap

Met zijn vader kwam hij de herberg binnen, en hij wist niet wat hij zag. Allemaal zaten ze of scheef op hun stoelen of lagen op de grond van het lachen. En het hield maar niet op. 'Wat is hier gebeurd?' vroeg hij aan zijn vader. Zijn vader hief zijn schouders op. 'Ik heb geen idee.'

Toen vroeg hij het aan de herbergier, maar die lachte ook verschrikkelijk, en kon niet meer stoppen, en moest alleen maar harder lachen toen de jongen het hem vroeg.

'Zitten jullie me soms uit te lachen?' vroeg de jongen.

'Ja!' riep een dikke vrouw van achter een tafel, en iedereen lachte nog harder. Ze gierden van het lachen, en sommigen waren aan het schaterlachen. Ze kwamen niet meer bij.

De jongen keek hen vreemd aan, en toen keek hij naar zijn vader. 'Waarom lacht u niet met hen mee dan?' vroeg de jongen.

'Omdat,' lachte de herbergier, 'omdat hij niet van de pap heeft gegeten.' Toen lachten ze allemaal nog wel harder, en nog doller en dwazer.

'Wat voor pap?' vroeg de jongen.

'De Drokelaarse pap!' riep iemand.

'Ik ken die pap niet,' zei de jongen. 'Mag ik het eens proberen?'

Nog steeds bulderden ze van het lachen, en het leek alleen maar erger te worden.

'Niet zo goed voor jou, jongen,' zei iemand. 'Je bent nog erg klein.'

'Ja,' zei vader, 'er zitten bessen in die pap waar je nogal dronken van wordt, dus doe maar niet.'

'Maar ik wil ook lachen, vader,' zei de jongen.

'Ach, we lopen zo wel even langs het toneelspel op straat,' zei vader, 'dan kun je ook lachen.'

'Ja, maar ik wil net zo hard lachen als de mensen in de herberg hier,' zei de jongen. 'Dat heb ik nog nooit eerder meegemaakt.'

Vader nam de jongen weer mee naar buiten, en bracht hem naar het toneelspel op straat, maar de

jongen kon er niet om lachen. Die nacht kon hij niet slapen, want hij moest telkens weer aan de pap denken. Midden in de nacht dacht hij dat hij zijn ouders weleens hard hoorde lachen, dus misschien hadden ze het wel in huis. Hij sloop zijn bed uit, ging de trap af, en toen de keuken in. Overal in de keukenkastjes begon hij te zoeken. Ergens op een pot stond 'Drokelaarse pap'. 'Dit moet het zijn,' zei hij tegen zichzelf en begon gulzig ervan te eten. Maar er gebeurde niets. Teleurgesteld ging hij weer naar bed. Zijn vader nam hem daarna niet meer mee naar de herberg, en zo begon de jongen steeds meer de herberg en wat daar gebeurd was te vergeten, en zo ook de Drokelaarse pap.

Toen hij wat ouder was geworden kwam hij op een dag een boer tegen op het zanderige pad tussen twee weilanden in. De boer begon direct te lachen. 'Zit u me nu uit te lachen?' vroeg de jongen. De boer begon alleen maar harder te lachen. 'Neem me niet kwalijk, kerel,' bulderde de boer van het lachen. 'Ik had net wat Drokelaarse pap gegeten in de herberg.'

'Oh, maar dat heb ik ook weleens gegeten,' zei de jongen, 'maar er gebeurde niets.'

'Je moet die van de herberg hebben, kerel,' zei de boer. 'Daar zitten Drokelaarse bessen in. Die van de winkel is pap zonder bessen.'

'Verrek,' zei de jongen. 'Dan ben ik dus al die tijd bedrogen geweest.' De jongen slenterde naar de herberg en ging er naar binnen, maar niemand lachte. 'Drokelaarse pap, graag,' zei de jongen. Maar de herbergier schudde zijn hoofd. 'Ik heb net het laatste verkocht,' zei de herbergier, 'en nu gaat het uit de handel.'

'Maar waarom?' vroeg de jongen.

'Het werd te dol en te bont,' zei de herbergier.

'Ach, nog één keer dan,' klaagde de jongen. Maar de herbergier was niet om te kopen en bleef bij zijn standpunt. 'Ga de Drokelaarse bessen zelf maar zoeken,' zei de herbergier.

'Waar vind ik die?' vroeg de jongen. De herbergier haalde zijn schouders op. 'Alstublieft, zeg het me,' zei de jongen.

'Boven op de gang moeten er nog wat liggen,' zei de herbergier.

De jongen wilde direct naar boven rennen, maar de herbergier hield hem tegen. 'Je bent geen gast,' zei de herbergier.

'Ik ben wel een gast,' zei de jongen. 'Ik ben toch hier gekomen voor pap?'

'Ja, maar je hebt geen kamer gehuurd,' zei de herbergier. 'Alleen zij die een kamer hebben gehuurd mogen boven komen.'

'Goed,' zei de jongen, en huurde een kamer.

'Kamer zeventien,' zei de herbergier.

De jongen stoomde naar boven, en begon overal te zoeken naar de Drokelaarse bessen, maar hij vond niks. Teleurgesteld ging hij weer naar beneden.

'En?' vroeg de herbergier.

'Niks,' zei de jongen.

'Heb je al op kamer zeventien gekeken dan ?' vroeg de herbergier.

'Alleen maar op de gang,' zei de jongen, die weer naar boven ging. Hij ging de kamer op, en begon daar te zoeken. Eindelijk vond hij een pot Drokelaarse bessen in de kast. Hij keek naar de bessen, maar durfde ze niet zomaar rauw op te eten, en ging zo terug naar de herbergier. De herbergier lachte toen hij eraan kwam, en begon daarna te bulderen van het lachen. Ook de jongen begon te lachen. 'Alleen als ik ze al zie,' zei de herbergier.

'Maar waarom stopt u er dan mee,' zei de jongen.

'Luister,' zei de herbergier, 'dit is echt het laatste, want bandieten hebben vannacht de Drokelaarse boom omgehakt in de moestuin. Het was de enige Drokelaarse boom die er nog over was. We moeten daarom wel stoppen.'

De herbergier keek de jongen aan met tranen in zijn ogen.

'Dan heeft u deze pot hard nodig,' zei de jongen, en gaf het aan de herbergier.

'Nee, jongen,' zei de herbergier. 'Het is voor de gasten. Geniet ervan. Het is het laatste wat er nog is. We willen onze gasten deze ervaring niet onthouden.' Toen gaf de herbergier de pot weer terug.

'Hoe was de Drokelaarse boom eigenlijk ontstaan ?' vroeg de jongen.

'Ach,' zei de herbergier, 'eens vond Napoleon ergens een rood slipje, en men zegt dat daar waar hij zijn rode slipje verloor daar ontstond de Drokelaarse boom, en dat was hier in Waterloo, in onze moestuin.'

De jongen begon toen zo hard te lachen dat hij drie dagen niet kon stoppen.

Elwin

En de Gouden Veer

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee

Hoofdstuk 2. Naar Fragilie

Hoofdstuk 3. De Ontsnapping

Hoofdstuk 4. De Slangifant

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee

Elwin liep in het stadje Sardes, een Brannans stadje. Hij was op weg naar het huisje van de konijnenfee, waar ze woonde met de oude keizer van Brannan. Elwin ging daar vaak logeren. Hij moest langs wat grachten en wat winkels. Daar zag hij de konijnenfee al. Ze stond in een winkel om brood te kopen. Elwin zag ook de bakker door het raam. Elwin liep de winkel binnen. De konijnenfee was blij hem te zien. ‘Ik was al naar je op weg,’ zei Elwin. Het was druk in Sardes. Er was markt. Samen liepen ze even later over de drukke markt. ‘Ik ben blij je te zien,’ zei de konijnenfee. Na wat bijgepraat te hebben gingen ze die avond spelletjes doen. De koning van Pergamos was er ook, en natuurlijk de oude koning van Brannan. Ook twee vriendinnen van de konijnenfee kwamen : Cindy en Linie. De konijnenfee had wat nieuwe drankjes gemaakt, en al snel was het een dolle boel.

Elwin ging pas heel laat slapen. Ook de koning van Pergamos en de twee vriendinnen van de konijnenfee bleven slapen. Ze hadden allemaal een eigen logeerkamer. Midden in de nacht hoorden ze gekrijs. Linie had een nachtmerrie. Elwin probeerde haar te troosten, maar het leek wel alsof niets hielp. Ook de anderen probeerden haar te troosten, maar ze zat stijf rechtop in bed.

‘Ik moet weg uit Sardes,’ zei ze. ‘Er komen spoken vanuit de rivier. Ik wil het zien.’ Ze kleedde zich snel aan en rende naar buiten. Elwin en de anderen renden achter haar aan, terwijl de oude

keizer van Brannan op het huis bleef passen. Linie rende naar de rivier dichtbij het huisje van de konijnenfee. Het was een grote rivier. Ze wees met haar vinger naar de lucht en gilde : ‘Zie je wel, zie je wel, daar zijn ze.’

Elwin en de anderen zagen het ook. Paarse lange spoken hingen over de rivier. ‘Ja,’ zei de konijnenfee. ‘De wolkenmannen moeten deze rivier nog droogleggen voor een groot deel.’

‘We moeten hier weg,’ krijste Linie. ‘Ze komen richting de stad.’

‘Welnee,’ zei de konijnenfee, ‘ze zullen niks doen. Nog even en dan zijn de wolkenmannen hier, en dan worden de rivieren zo drooggelegd dat er geen spoken meer zijn.’

Elwin knikte. Hij sloeg een arm om Linie heen en samen liepen ze weer terug. Maar plotseling zagen ze een paarse gestalte voor de deur van het huisje van de konijnenfee staan. ‘Uit de weg,’ zei Elwin.

‘Zie,’ schreeuwde Linie, ‘ze zijn er.’

‘Ach nee,’ zei de konijnenfee, ‘dat is alleen maar een weerspiegeling.’

Binnengekomen had de oude keizer van Brannan lekkere thee ingeschonken. Even later lagen ze allemaal in bed. Alleen de konijnenfee en Elwin zaten nog bij Linie op haar bed. ‘Heus, Linie,’ zei de konijnenfee, ‘er is echt niets aan de hand. Bij ons ben je veilig. De wolkenmannen hebben al een heleboel drooggelegd, want vroeger was het een zee. Dit zijn de laatste resten.’

Toen probeerde Linie weer te slapen. De volgende dag zaten ze allemaal aan het ontbijt. Alleen Linie was er nog niet. Ze was ook niet op haar kamer. Elwin begon een beetje ongerust te worden. Maar na een tijdje kwam Linie binnen. Ze had wat boodschappen gedaan. Binnen korte tijd waren de rivieren in Sardes door de wolkenmannen drooggelegd, en begon er een prachtige natuur te groeien.

‘Waar maakte ik me eigenlijk druk om?’ vroeg Linie toen ze allemaal weer bij elkaar waren.

‘Het waren de laatste restjes,’ zei de konijnenfee, ‘en ze moesten jou net hebben.’

‘Waarom ik?’ vroeg Linie. Maar daar had niemand een antwoord op. Behalve Elwin : ‘Omdat je zo gevoelig bent en zo lief. Je bent waaks over de stad.’

‘En dat terwijl ik wegwilde,’ zei Linie. ‘Ik was een lafaard.’

‘Ach nee, Linie,’ zei de konijnenfee, ‘je stond gewoon aan het front, en zocht naar een schuilplaats

voor ons allemaal. En die schuilplaats was de wolkenmannen. Het is allemaal in orde nu.'

'We hebben het vroeger inderdaad veel met de paarse lange spoken en gestalten aan de stok gehad,' zei de konijnenfee, 'en daar heb je gewoon veel van opgepikt. Maar het is nu voorbij.'

'Dus ik heb gewoon over de geschiedenis gedroomd?' vroeg Linie.

'Ja,' zei de konijnenfee, 'en dromen kunnen bedrieglijk zijn. Vooral nachtmerries.'

Tranen rolden over Linie's wangen. 'Het was verschrikkelijk,' zei ze.

'Nou, er zijn nog steeds velen in Sardes die het nog steeds niet verwerkt hebben wat er allemaal is gebeurd,' zei de konijnenfee. 'Spreek maar eens met de oude bejaarden hier die de oorlog nog hebben meegemaakt. Dat is voor hen nog steeds een trauma. En die oorlog kwam inderdaad vanuit de zee. Het waren de piraten met de paarse schepen.'

'Waar kwamen die piraten dan vandaan?' vroeg Linie.

'Uit Galatie,' zei de konijnenfee, 'dat was een groot eiland dat tegenover Sardes lag, toen de zee er nog was. Maar nu bestaat dat niet meer. Sinds de wolkenmannen de zee hadden drooggelegd totdat het een rivier was rekenden ze ook met Galatie af.'

'Piraten?' vroeg Elwin. 'Oh, dat wist ik nog niet.'

'Ja,' zei de konijnenfee, 'het was verschrikkelijk. Ze plunderden alles wat los en vast zat, en op een dag namen ze Sardes in, en namen de inwoners in hun paarse schepen mee naar Galatie waar ze diep onder de grond in de mijnen moesten werken.'

'Oh, maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Dus de wolkenmannen hebben hen even later daaruit gered?'

'Ja, jaren later,' sprak de konijnenfee. 'En velen denken dat er nog steeds oude inwoners van Sardes en hun kinderen diep onder de grond werken voor de piraten.'

'Verschrikkelijk,' zei Elwin.

Op een dag gingen ze met z'n drieën naar een bejaardenhuis in Sardes om het aan de bejaarden te vragen, en steeds hoorden ze hetzelfde verhaal. De piraten van Galatie hadden verschrikkelijke dingen gedaan en hielden nog steeds oude inwoners van Sardes en hun kinderen onder de grond verborgen. De wolkenmannen hadden Galatie met de grond gelijk gemaakt en hadden er een nieuwe stad overheen gebouwd, maar velen wisten dat daar diep onder de grond nog oude inwoners

opgesloten zaten. En ook de piraten leefden daar voort.

‘Maar hoe weten jullie dat?’ vroeg Elwin.

‘Omdat we daar gewerkt hebben,’ zei een bejaarde man. ‘Wij kennen de ondergrond daar. Sommigen konden ontsnappen, anderen werden door de wolkenmannen gered, maar het was een diepe ondergrondse werkplaats met veel verdiepingen. Velen zitten daar nog vast, en de piraten hebben daar ondergrondse steden.’

‘Dat is verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Eigenlijk wil ik er direkt naartoe om op onderzoek uit te gaan.’

‘Kom er maar niet, Elwin,’ zei de oude man die met hem sprak, ‘want als ze je te pakken krijgen dan is het niet best.’

Elwin vroeg zich af waarom de wolkenmannen nooit dieper onder de grond zijn gegaan. Of waren zij soms ook bang voor de piraten van Galatie?

‘Wat een gemene boeven,’ dacht Elwin. ‘We kunnen hen toch niet zomaar hun gang laten gaan? Dan kennen ze Elwin uit de Drokelaar nog niet.’

Hoofdstuk 2. Naar Fragilia

De konijnenfee was wel in voor een avontuur, en Linie ook. Linie had niet voor niets zo'n nachtmerrie gehad, maar Elwin vond het veel te gevaarlijk voor haar om haar mee te nemen. Hij moest er niet aan denken als ze in de handen van die gemene piraten terecht zou komen. Nee, die nachtmerrie was genoeg. Zij had de eerste stap gezet, en nu zou Elwin de tweede stap nemen, samen met de konijnenfee.

‘Karel Blauw,’ zei de konijnenfee toen ze weer thuis waren. ‘Dat is een piraat hier in Sardes die geen vlieg kwaad doet. Hij weet veel over piraten, en hij leeft ook als een piraat, maar hij is geen gevaarlijke. Laten we naar hem toegaan. Misschien weet hij meer.’

Het was een eindje lopen. Hij woonde dichtbij de stadsmuur, vlakbij de poort. Waar vroeger de zee was was nu alleen nog maar een smal riviertje. Karel Blauw had een doek om zijn hoofd, een ruige baard en een papegaai. Hij had vroeger veel gevaren en wist veel van piraten af. Toen ze bij hem aanklopten was hij direkt heel gastvrij en vriendelijk. ‘Willen jullie wat koffie?’ vroeg hij. Maar ze wilden hem eigenlijk direkt het verhaal vertellen en wat vragen stellen.

‘Ja,’ zei hij. ‘Ja, ja, ik weet waar jullie het over hebben. De piraten van Galatie waren de ergste

piraten die ik ooit ben tegengekomen. Of ze nog bestaan weet ik niet, maar velen denken dat ze nog ergens onder de grond leven en daar hun eigen steden hebben. Ik weet het niet. Maar laten we er maar eens gaan kijken. Dat moet dan ergens onder Fragilie zijn, de stad die over Galatie heen is gebouwd.'

Met een oud busje van Karel Blauw reden ze er even later naartoe. Karel Blauw vroeg zich af hoe ze onder de grond konden komen. Hij vond altijd dat de inwoners van Fragilie zich vreemd gedroegen, alsof ze iets te verbergen hadden. Ze besloten bij iemand aan te bellen om te vragen hoe ze ergens onder de grond konden komen. Een oud vrouwtje deed open.

'Jullie kunnen wel via de kelder onder de grond komen hoor,' zei het vrouwtje. Toen ze even later alledrie in de kelder waren hoorden ze ineens de deur achter hen dichtgaan, en de deur werd direkt op slot gedaan. De kelder was verder een afgesloten geheel. Ze konden hier helemaal niet onder de grond komen. Even later ging de deur weer open. Twee grote piraten zeiden tegen het vrouwtje : 'Goede vangst, ouwe.'

Elwin, de konijnenfee en Karel Blauw werden ruw door de piraten vastgepakt. Alhoewel Karel Blauw reusachtig sterk was kon hij niets tegen deze twee piraten beginnen. Ze leken wel van steen. De piraten blinddoekten hen en bonden hen vast, en gooiden hen daarna in een busje. Niet lang daarna waren ze in een lift en gingen diep de grond onder. Toen werden ze alledrie in een cel gestopt. Tegenover hen waren nog veel meer cellen.

'Zie, dat komt ervan,' zei de papegaai van Karel Blauw. 'Je moet je nergens mee bemoeien. Deze piraten zijn slecht, erg slecht.'

Elwin werd er erg bang van. 'Zeg, konijnenfee,' zei Elwin. 'Kun je niet wat toveren.'

'Het lukt niet, Elwin,' zei de konijnenfee. 'Laten we afwachten.' Karel Blauw hield zich erg rustig. Na een tijdje moesten ze voorkomen bij de piraten-hoofdman.

'Zo,' zei de piraten-hoofdman, 'spionnen he. Nou, we zullen jullie laten zien wat we met spionnen doen.' Elwin werd in een ton gestopt en in een afgrond geworpen. Karel Blauw werd aan zijn voeten gehangen en de konijnenfee werd in een ruimte gedrukt waar nog een heleboel andere vrouwen waren. Hier moesten ze hard werken.

'Koning Rat ben ik,' zei de piraten-hoofdman tegen Karel Blauw. 'Dat is mijn naam.'

Elwin was door de val bewusteloos geraakt. Pas na een paar uur kwam hij weer bij, en probeerde uit de ton te komen. Toen hem dat eindelijk lukte kwam hij in een grot terecht waar mannen werkten. Een piraat greep hem vast. Ook Elwin moest hier werken, en even later werd Karel Blauw ook binnen geduwd. Weer kwam de piraten-hoofdman binnen en sloeg enkele mannen met een stok.

Ondertussen vroeg Elwin aan een oudere man waar hij vandaan kwam. 'Uit Sardes,' zei de man. 'Velen van hier komen uit Sardes, of hebben ouders uit Sardes.'

Elwin wist genoeg. Het was dus allemaal waar. Aan het einde van de dag moest iedereen weer naar z'n cel. De konijnenfee was helemaal uitgeput. Elwin was blij dat Linie er niet bij was.

Ondertussen maakte de oude keizer van Brannan zich erg ongerust omdat ze niet teruggekomen waren. Hij besloot direkt de wolkenmannen in te schakelen, maar die zeiden dat ze niet tegen de ondergrondse piraten van Galatie opkonden. Boven de grond zou het wel kunnen, maar zo diep ondergronds hadden ze niet veel in te brengen, vooral niet met zulke piraten. Zelfs de neushoornwachters van de Brannanse muren zeiden dat ze daar niet aan zouden beginnen omdat ze tegen zulke piraten niet opkonden. De wolkenmannen zeiden dat de piraten in de loop der jaren steeds gevaarlijker waren geworden, en hoe dieper ze onder de grond kwamen, des te sterker ze werden, zo sterk dat eigenlijk niemand daar iets tegen kon doen.

Maar de oude keizer van Brannan wilde de moed niet opgeven. Inmiddels vroeg de konijnenfee zich af waarom haar toverkracht niet werkte. Het leek alsof ze vastzat in steen. 'Elwin,' fluisterde de konijnenfee. 'Wat dom van ons om hier te komen. We hadden het nooit moeten doen. Maar we weten nu wel dat het allemaal waar is. De oude inwoners van Sardes worden hier opgesloten gehouden. Wat moeten we doen?' Maar Elwin wist het antwoord ook niet.

Hoofdstuk 3. De Ontsnapping

'Luister,' zei Karel Blauw kalm. 'Het is allemaal heel simpel. Ik ben vaker door dit soort piraten opgesloten. Reken maar dat mijn papegaai ons er allemaal uit kan helpen.'

'Ja, ja, kom eens hier,' krijste de papegaai. Direkt kwamen er een paar piraten aanlopen. 'Als je je waffel niet houdt, vogel, dan hakken we die waffel er af.'

'Wil je geld verdienen?' vroeg de papegaai.

'Ja, natuurlijk, wie niet,' zei een van de piraten.

Direkt liet de papegaai wat gouden munten uit zijn snavel rollen. 'Het is een toervogel,' zei een van de piraten.

'Man, klets niet. Het is vast een truc,' zei een andere piraat. Weer een andere piraat liep op de tralies af, stak zijn hand erdoor heen en probeerde de munt te pakken. Het lukte hem niet, en de andere piraten liepen weer verder. Na een tijdje kwam de piraat helemaal met zijn lichaam vast te zitten. Snel sloeg Karel Blauw de piraat knock out, greep de sleutels die de piraat aan zijn broek had hangen, en maakte het slot los. Snel maakte hij ook wat andere kooien los, en met z'n allen renden ze de gangen op. Met een groepje gingen ze de lift in. Ze konden kiezen uit vele werkkampen en piratensteden, maar er was ook een knop voor Fragilie. Die drukten ze in, en even later stonden ze

in een verborgen kelder van het gemeentehuis. Het was inmiddels nacht. Na een korte tijd stonden ze op straat. Karel Blauw wilde zo snel mogelijk naar zijn busje toe. Dat was nog wel even lopen. Het was een paar straten verder. Gelukkig stond het busje er nog. Ze waren met z'n zevenen. Gelukkig konden ze er allemaal in. Karel Blauw, Elwin, de konijnenfee en nog vier anderen. Karel Blauw vroeg zich af waar de anderen waren. 'Rijden, Karel Blauw,' sprak de konijnenfee.

Karel Blauw wilde zo snel mogelijk weg uit Fragilie. De papegaai was er gelukkig ook. De oude keizer van Brannan was dolblij dat ze terugwaren. Een wat oudere man zei dat de piraten buiten Fragilie niet veel konden beginnen. Later hoorden ze ook dat het andere groepje had kunnen ontsnappen.

De konijnenfee was ten einde raad. Ze vond het vreselijk dat er nog steeds velen daar opgesloten zaten. Niemand scheen er wat aan te kunnen doen. Karel Blauw en de papegaai wilden in ieder geval niet meer terug, want ze zeiden dat het ook verkeerd had kunnen aflopen. Elwin wilde de moed nog niet opgeven. Ze wisten nu in ieder geval dat het in Fragilie ook niet deugde.

Zelfs de nieuwe keizer van Brannan durfde er niets aan te doen, en zei dat Fragilie zichzelf regeerde. Het spookte daar verschrikkelijk volgens hem, en hij wist ook alles van de piraten van Galatie af en wist dat er geen kruid tegenop gewassen was. Hij was allang blij dat het niet verder kwam dan Fragilie, en raadde iedereen aan om gewoon zo ver mogelijk bij Fragilie uit de buurt te blijven.

De oude keizer van Brannan wilde zijn vrouw, de konijnenfee, met geen mogelijkheid nog een keer naar Fragilie laten gaan, en alhoewel de konijnenfee achter Elwin stond wilde ze daar zelf ook niet meer naartoe. Maar veel van degenen die waren ontsnapt wilden dat wel. Ze wilden hun vrienden niet in de steek laten.

Elwin besloot nog een keer naar het bejaardenhuis te gaan. Dit keer sprak hij met een oude man die zelf vroeger in Galatie had gewoond en met de piraten had geleefd. Hij was een bootsjongen die het dek moest schrobben en voor de piraten moest koken. Hij kreeg daar wel wat geld voor, maar veel was het niet. Doordat zijn ouders naar Sardes verhuisden hoefde hij daar niet meer te werken, maar hij wist inmiddels veel van hen af. De oude man keek Elwin geheimzinnig aan. 'Weet je, Elwin,' zei de oude man. 'Ik ken het geheim van de piraten van Galatie. Ik ken hun zwakke plek.'

Elwin luisterde aandachtig. Alles wat deze man zei was als goud rollend uit z'n mond. Het kon de sleutel zijn tot het redden van degenen die nog opgesloten zaten in de duistere werkkampen. 'Hoeveel bied je,' zei de man.

'U gaat me toch niet vertellen dat u er geld voor wil hebben,' zei Elwin. 'Het gaat om de levens van inwoners van Sardes en hun kinderen.'

'Wat heb ik met Sardes te maken,' zei de oude man. 'Ik had het niet goed in Galatie, maar toen ik hier kwam had ik het veel slechter. Hier deed iedereen gemeen tegen elkaar, bedrieglijk. Ik werd altijd uitgescholden omdat ik uit Galatie kwam. Zo gemeen had ik het in Galatie nooit meegemaakt.'

Elwin haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn zak en legde het op tafel. ‘Meer dan genoeg,’ zei de oude man. ‘Koning Rat was verloofd met een meisje. Het meisje was op een dag spoorloos verdwenen. Koning Rat zei dat degene die hem vertelde waar het meisje was mocht vragen wat hij maar wilde. Ik weet waar het meisje is. Ze is nu natuurlijk een stuk ouder, maar ik weet dat Koning Rat nog steeds naar haar op zoek is.’

‘En waar is het meisje?’ vroeg Elwin.

‘Ze is nu een vrouw,’ zei de oude man. ‘Ze woont ergens op een woonboot. Niet hier, maar in een andere stad.’

‘Maar wil ze hem nog wel zien?’ vroeg Elwin.

‘Nee,’ zei de oude man. ‘En het is ook niet verstandig om haar woonplaats aan hem te verraden, maar zij weet voldoende van hem af. Zij zal je verder kunnen helpen.’

‘Maar hoe weet u dat?’ vroeg Elwin.

‘Geloof me nu maar,’ zei de oude man. ‘Ga eens met haar praten, en je zult genoeg weten.’

De man vertelde waar de woonboot was, en niet lang daarna zat Elwin met de vrouw aan een tafeltje, de vrouw die eens de verloofde van de piraten-hoofdman van Galatie was.

‘Ik ben weggegaan omdat hij mij sloeg,’ zei de vrouw. ‘Ik ben nog steeds erg bang voor hem. Daarom woon ik ook in een andere stad. Hij sloot me altijd op. Ik moest brood met spinnenkoppen eten, en alles doen wat hij me opdroeg. Ik was zijn dienstmeisje en ik moest met hem trouwen. Zo niet dan zou hij mij ophijsen aan de mast van zijn schip.’

‘Weet u dat hij nog steeds heel veel oude inwoners uit Sardes en hun kinderen opgesloten houdt?’ vroeg Elwin. De vrouw knikte.

‘Weet u wat ik daaraan kan doen?’ vroeg Elwin.

‘Ik weet precies wat u daaraan kunt doen,’ zei de vrouw. ‘Hij zou al die oude inwoners van Sardes en hun kinderen wel willen inruilen voor mij.’

‘Nee,’ protesteerde Elwin. ‘Iedereen is kostbaar. U ook. Heeft u ook een andere manier?’

‘Ik zou het niet weten,’ zei de vrouw.

‘Maar kent u misschien zijn zwakke plek?’ vroeg Elwin.

‘Ach ja,’ zei de vrouw. ‘Vroeger had hij een vriend met wie hij alles deelde. Die vriend kent zijn geheim.’ Na een tijdje stond Elwin met het adres van die oude vriend weer op straat. Gelukkig was het adres dichtbij, een paar straten verder. Maar de man wilde niet met Elwin spreken.

‘Maar meneer, het gaat om de piraten-hoofdman van Galatie. Hij houdt nog steeds velen opgesloten,’ zei Elwin.

‘Wat heb ik daarmee te maken,’ zei de man. ‘Wat kan mij het schelen.’

‘Nou, dat is ook niet vriendelijk,’ zei Elwin. ‘Bent u soms nog steeds met hem bevriend?’

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg de man ineens. En toen veranderde de man opeens. Hij was ineens heel vriendelijk. ‘Nee, nee, ik ben al tijden geen vriend meer van hem. Dat was ik vroeger wel, maar we hebben eens flinke ruzie gehad.’

‘Waar ging die ruzie dan over?’ vroeg Elwin.

‘Ach, een kleinigheidje,’ zei de man, ‘een kleinigheidje. Maar het is nooit meer goedgekomen.’

‘Nou, hij schopt nog steeds erg veel problemen,’ zei Elwin. ‘Heeft u enig idee hoe hij daarmee kan stoppen.’

‘Oh ja, natuurlijk,’ zei de man, ‘natuurlijk. Ik heb hem jaren gekend. Ik ken al zijn geheimen.’

‘Wat zijn zijn geheimen dan eigenlijk?’ vroeg Elwin.

‘Van zijn kracht?’ vroeg de man. ‘Ja, hij is erg sterk. Dat komt, hij is de zoon van een heks, weet je. Zij liet hem altijd bijten door katten en ratten. Daardoor heeft hij zoveel littekens. Dat is het geheim van zijn kracht. Zolang hij in het donker blijft, diep onder de grond, is die kracht het grootst, en kan niemand tegen hem op. Alleen zijn moeder kan tegen hem op.’

‘En waar woont die dan?’ vroeg Elwin.

‘Die leeft niet meer,’ zei de man. ‘Maar eh, ze heeft mij verteld hoe iemand hem de baas kan.’

‘En hoe dan?’ vroeg Elwin.

‘Oh, een gouden veer,’ zei de man. ‘Daar kan hij niet tegen. Als je met die gouden veer voor hem staat dan wil hij alles voor je doen. Zijn moeder heeft me eens zo’n gouden veer gegeven. Ik heb die gouden veer vroeger veel gebruikt, en kon alles van hem gedaan krijgen, maar op een gegeven moment begon het te vervelen, zo erg dat ik niets meer van hem wilde weten. Het kon me allemaal niet meer schelen. Ik gebruikte de gouden veer niet meer, kreeg ruzie met hem, en ben toen vertrokken.’

‘Dus u was ook een piraat van Galatie, net als hem?’ vroeg Elwin.

‘Oh ja,’ zei de man, ‘We waren beste maatjes. Ik was eigenlijk eh... de eerste piraten-hoofdman van Galatie, door die gouden veer. Hij was mijn beste piraat, de gevaarlijkste. En toen ik vertrok en mijn cafe kreeg werd hij de hoofdman. Maar de gouden veer heb ik nog steeds, en je kunt hem zo gratis van me krijgen.’

Hoofdstuk 4. De Slangifant

‘Gratis?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei de man, ‘Ik heb hem ook gratis van zijn moeder gehad. Het was een heks, maar het was een best mens.’

Na een tijdje stond Elwin met de gouden veer in zijn handen. Kon Elwin dit allemaal wel geloven? Toch wilde hij het erop wagen. Aan de onderkant van de veer zat een soort pen. Elwin ging zo snel als hij kon naar Fragilie. Hij had geen tijd te verliezen. Daar aangekomen liep hij direkt met de gouden veer het gemeentehuis binnen. ‘Ik wil de piraten-hoofdman van Galatie spreken,’ zei Elwin, terwijl hij de gouden veer liet zien. ‘Jawel meneer,’ zei de loket-beambte. ‘Ik zie dat u een vriend van hem bent.’ De loket-beambte pakte zijn telefoon en had al snel de piraten-hoofdman aan de lijn. ‘Ik heb hier uw vriend met de gouden veer. Hij wil u direkt zien.’ Binnen enkele minuten kwam de piraten-hoofdman uit de lift. ‘Ik wil dat je direkt alle oude inwoners van Sardes en hun kinderen loslaat uit je werkkampen, en ook alle andere wezens die je daar hebt opgesloten.’

‘Ja, kapitein,’ zei de piraten-hoofdman.

Na een paar uur was iedereen met de lift naar boven gekomen, en niet lang daarna was er een grote optocht uit Fragilie.

Iedereen wilde ineens gouden veren om zich te beschermen tegen de gemene piraten van Galatie, en de nieuwe keizer van Brannan liet er een gebod van maken dat iedere bewoner van Brannan een gouden veer in zijn huis moest hebben. Nooit meer wilde de nieuwe keizer van Brannan iets

dergelijks meemaken. Maar waar waren die gouden veren te vinden ?

‘Printkop-papegaaien,’ zei de oude vriend van de piraten-hoofdman. Daarvoor moesten ze naar een ver eiland. Die papegaaien verwisselden elke maand van veren, en daarom was het hele eiland bezaaid met gouden veren. Alleen het eiland werd bewaakt door een verschrikkelijke olifant. Zijn slurf kon veranderen in een snavel en in een slang, en kon daardoor diepe wonden aanbrengen.

Ook waren er op het eiland gevaarlijke indianen die kannibalen waren. Elwin ging er in zijn helicoptertje naar toe. Hij zou allang blij zijn als elke stad in Brannan een gouden veer zou hebben. Elwin zag dat er ook veel vogels naar een kleiner eilandje ernaast vlogen. Elwin besloot eerst daar te kijken. Hier waren alleen vogels. Het was een vogeleiland. De printkop-papegaaien kwamen hier ook, en Elwin vond hier best wel veel gouden veren. Zo ging Elwin even later met zijn helicoptertje vol gouden veren terug. Hij zou vanaf nu iedere maand naar het vogel-eiland teruggaan voor gouden veren, want om in de handen te komen van verschrikkelijke kannibalen of in zo’n gevaarlijke slurf had Elwin niet zo’n zin in.

Maar sinds het in Brannan zo vol werd met gouden veren bracht het ook andere dingen met zich mee. De verschrikkelijke kannibalen kwamen in bootjes tegelijk Brannan binnen en het leek maar niet op te houden. En in het oerwoud kwamen er steeds meer van die olifanten met die gevaarlijke slurven voor. Slangifanten werden ze genoemd, of Snavelifanten. Iedereen was er erg bang voor. De verschrikkelijke kannibalen gingen sindsdien in de oerwouden van Brannan wonen om daar de boel onveilig te maken. Velen durfden sindsdien het oerwoud niet meer in. Nu hadden de inwoners van Brannan dan wel gouden veren en geen last meer van de piraten van Galatie, maar wat hadden ze ervoor in de plaats gekregen ? Er scheen iets met de gouden veren mee te komen. En de kannibalen schenen nog erger te zijn dan de piraten van Galatie ooit waren geweest. De nieuwe keizer van Brannan was radeloos.

Elwin wist het nu ook niet meer. Weer ging hij terug naar de oude vriend van de piraten-hoofdman. ‘Ja, dat komt ervan, he,’ zei de man lachend. ‘Allerlei nare dingen kunnen gebeuren door hebberigheid. Ik had je toch een gouden veer gegeven ?’

‘Ja, maar de nieuwe keizer van Brannan wilde dat iedereen veilig zou zijn tegen zulke piraten,’ zei Elwin.

‘Ik zal je vertellen hoe je nooit meer last zult hebben van piraten, kannibalen en slangifanten,’ zei de man. ‘Breng al die gouden veren weer terug naar het vogel-eiland. Bewaar de gouden veer die ik je heb gegeven, die met die pen aan de onderkant.’

‘Is dat alles ?’ vroeg Elwin. ‘Mag ik de gouden veer dan in het paleis van de keizer van Brannan brengen ?’

‘Dat kan ook,’ zei de man. ‘Het is genoeg om zo geen last meer van ze te hebben.’

En zo gebeurde het. Elwin bracht in zijn helicoptertje alle gouden veren weer terug naar het vogel-eiland, en liet zijn eigen gouden veer die hij van de oude vriend van de piraten-hoofdman had

gekregen naar het paleis van de keizer van Brannan brengen waar het een goed plaatsje kreeg. Toen keerde de rust weer terug in Brannan. Elwin was blij dat alles zo goed was afgelopen, en bedankte de oude vriend van de piraten-hoofdman die daarin een grote rol had gespeeld. Ook de nieuwe keizer van Brannan was hem erg dankbaar, zo dankbaar dat de oude vriend van de piraten-hoofdman sindsdien de schenker van het paleis mocht zijn. Hij kreeg een eigen bar in het paleis waar hij de gasten van de keizer mocht ontvangen, geheel op zijn eigen wijze. Elwin ging nog vaak bij hem op bezoek. Ook Karel Blauw had veel voor Brannan betekend, en kreeg als dank een grote zolder in het paleis waar hij voortaan mocht wonen. Hij kon heel goed miniatuurtjes maken die hij dan weer door kon verkopen. Zijn zolder was vlak naast het keizerlijke cafe van de oude vriend van de piraten-hoofdman.

Ook Elwin en de konijnenfee waren erg dapper geweest, en natuurlijk Linie waar het allemaal mee begon. En zij kregen allemaal grote kadoos van de nieuwe keizer van Brannan. De nieuwe keizer van Brannan was een erg gulle man die heldendaad rijkelijk beloonde. De papegaai van Karel Blauw mocht sindsdien als dank weleens boodschappen van de nieuwe keizer van Brannan brengen. Daarvoor vloog hij dan vaak naar verre landen, en de papegaai vond dat maar wat leuk.

Einde